

Recensie: Dick Whittington ★★★★1/2****1/2

Youtube
donderdag 24 december 2020

foto © The National Theatre

Recensie:

Op 11 december ging de heerlijke pantomime Dick Whittington van Jude Christian en Cariad Lloyd in première in The National Theatre in Londen. Na vier shows hield het vroegtijdig op omdat de coronapandemie opnieuw lelijk begon huis te houden in de Britse hoofdstad. Theaters en musea gingen een week voor kerst dicht zodat 2020 een jaar wordt zonder live theater op de West End tussen kerst en nieuwjaar. Wat Dick Whittington zo super maakt, is de kritiek die het op komische manier uit ten opzichte van de brexit en de verliezer van de Amerikaanse verkiezingen: Donald Trump. Daarnaast mogen uiteraard ook het klimaat en corona als thema niet ontbreken. Voor de kinderen zijn er de leuke popliedjes die in een nieuw tekstueel jasje gestoken werden verwijzend naar het nieuws, de kleurrijke personages en de interactie via spelletjes die vooral in het tweede deel aan bod komen zoals die waarbij onder het motto 'Give peas a chance' grote erwten in een net gegooid moeten worden zodat Sarah zich 'very peas full' zou voelen. Ook aan de volwassenen is gedacht. Zo brengt de voorstelling niet alleen een komische noot die naar de actualiteit verwijst, er zitten ook behoorlijk wat dubbele bodems in deze voorstelling, vooral dan wanneer die de kaart trekt van de taalhumor.

William "Willie voor de vrienden" Dick Whittington (Lawrence Hodgson-Mullings) komt van Leeds 'I walked through at least 3 Tiers' - naar Londen. Hij wordt bestolen onderweg en geraakt zijn bezittingen en geld kwijt. Mayor Pigeon (Laura Checkley) kondigt aan dat ie met pensioen gaat en er dus verkiezingen uitgeschreven zullen worden. Felicia Queen Rat (Amy Booth-Steel) blijkt enkele minuten voor het verstrijken van de deadline de enige kandidaat. In haar verkiezingsprogramma staat onder andere dat ze alle snoepjeszaken in Londen "wie er recent geweest is zoals wij weten dat dat er een heleboel zijn" wil veranderen in shops waar kaas verkocht wordt. Bow Belles (Melanie La Barrie) die staat voor de geest van Londen kan de tijd laten vertragen of versnellen (wat een knipoog lijkt naar de film Tenet). Zij grijpt dan ook in zodat Alice (Georgina Onuorah) die een boontje heeft voor Dick, hem last minute nog kan voordragen als tegenkandidaat.

Felicia Queen Rat speelt het spel smerig. Ze geeft openlijk toe dat ze democratische procedures haat: 'I hope you are ready for my reign of pain'. Zo zal ze al het geld van Sarah (Dickie Beau) bij wie je eten kan bestellen om af te halen of bij je thuis te laten bezorgen, stelen en dat in de 'Ready egg go' home delivery-zak van Dick steken zodat ie verdacht wordt van diefstal. En of dat nog niet genoeg is, wordt ie ook nog gekidnapt. Net voor de pauze zuigt Felicia Queen Rat hem en Tom Cat (Cleve September) - wiens miauw eerder op 'Me Wow!' lijkt "immers op met de stofzuiger Evil Henry. Het is maar de vraag of Dick tijdig weet te ontsnappen en de verkiezingsdag haalt. Een 'everlasting Oyster' (een kaart waar je geld op zet zodat je het openbaar vervoer in Londen kan nemen) kan dan van pas komen.

Verwijzen naar corona doet Dick Whittington bij de start van elk bedrijf. 'Je hebt niet zo veel toiletpapier nodig. Je kan het niet eten als kerstlunch.' klinkt het bij de start verwijzend naar het internationale hamstergedrag voor dit soort producten. En over mondkapjes luidt het: 'It's not a tiny hat for your chin.' Sarah vat aan het begin van het tweede bedrijf op de tonen van Dua Lipa's 'Don't start now' alle regels rond Covid-19 opnieuw samen: 'Wear a mask. Stay indoors " zingt Dickie Beau voor

haar mannen, vrouwen en niet-binaire vrienden in het publiek. En wanneer Dick en Alice naar het einde van de voorstelling toe knuffelen gebeurt dat met een plastic scherm tussen de twee.

Neergaan van het lachen doen we wanneer Mayor Pigeon tegen Sarah zegt dat er een 'no deal on breakfast' is en dat ie niet beseftte dat het zou inhouden dat hij daardoor nooit meer croissants zou kunnen eten. 'As you know I'm a hard breakfasteer.' voegt ie daaraan toe. Naar de Amerikaanse presidentsverkiezingen knipoogt deze voorstelling op haar beurt door Amy Booth-Steel de slechte verliezer te laten spelen die Donald Trump ook dit jaar bleek te zijn: 'It's not possible. It's fraud. I won by a lot. Fake news. I'm not conceded. Stop the count. Count the votes.' En met een hoofdpersonage dat Dick heet kunnen uiteraard ook de dubbelzinnige woordspelingen niet ontbreken: 'It's a fine upstanding name', 'I always had a soft spot for dicks', 'It's hard being dick sometimes' â€” zijn er maar enkele.

Dat allemaal in combinatie met leuke popsongs als 'I gotta feeling' van Black Eyed Peas, Dua Lipa's 'Don't start now', het naar 'Bad Guy' omgedoopte 'Bad Boy' van Billie Eilish, 'Sweet Dreams' van Eurythmics, 'One last time' van Ariana Grande, 'Dynamite' van BTS, 'Daisies' van Katy Perry, 'We found love' van Rihanna en Calvin Harris, en verwijzingen naar musicals als The Sound of Music met 'So long farewell', Follies met 'Losing my mind' en SIX â€” met Sarah die tevens verwijst naar de lockdown in 'Robbed! Betrayed! Six months without a haircut!' en zelfs een streepje 'Ode an die Freude' zodat ook de musical director zo zijn kritiek mag uiten op de brexit, krijgen we allemaal voorgeschoteld in deze fijne pantomime die je met de glimlach dit uiterst bizarre jaar doet relativeren.

< Bert Hertogs >